

HABRUTA NIGHT

TUESDAY | 9•24•19 | 9 PM
SHAARE ZION

Reproduced by Habruta Night Booklet with permission of the
copyright holders, ArtScroll / Mesorah Publications, Ltd.

Design: mdkgraphicdesign@gmail.com

Week 32

Topic:

ROSH HASHANA PART 1

TOPIC DISCUSSION

Why is Rosh Hashana the day chosen for people to be judged?

The mitzvah of shofar; Is the mitzvah to blow or to listen.

Why do we blow shofar on Rosh Hashana?

ארבעה ראשי שנים פרק ראשון ראש השנה טז.

מתני' בארבעה פרקים בשנה העולם נידון כו': כבני מרון, מפרש בגמ' (פ): שנאמר הוצר יחד לבם וגו' בגמ' (פ) מפרש ליה: גמ' אי'ימא הא תבואה דקיימא. השתא צמחזר ומוכנת ליקצר: הרפתקי. מקרות (פ): דעדו עליה. שעצרו עליה: דמזדרעא. שעמיד לזרוע צמחזרין הנא: דחד דינא. פעס אחת: קרי. כגון צרד או שדפון (א): נידונית 'שעבר. קודם שזרעה דהיינו פסח של אשחקד: נידונת 'הבא. צפסח שאחר זריעתה: נידון 'שעבר. צויה"כ של אשחקד יוצר וילני. 'הרא יזוה"ר שנייד

בפסח על התבואה. צפ' מי שמתו (בבבב דף יח:) גבי חסיד שהקניטתו אשמו ערב ר"ה משמע דבר"ה שמע שמי רוחות שמספרין זו את זו ששמעו מאחורי הפרגוד שכל הזרע צריעה ראשונה צרד מלקה אותו ושמת צשמים בר"ה היו מוזכרים דין העגור צפסח אי נמי כר' יהודה דאמר הכל נידונים בר"ה וגזר דין צפסח על התבואה: **שארע** בה קרי. מקרה לשון אולי יקרה (בבבבב כג) אי נמי לשון קושי כמו אם חלכו עמי צקרי (ויקרא טו):

מתני' בארבעה פרקים העולם נידון בפסח על התבואה (פ) בעצרת על פירות האילן *בר"ה כל באי עולם עוברין לפניו כבני מרון שנאמר הוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם ובחג נידונין על המים: (פ) הי תבואה

Misfnah — At four junctures during the year the world is judged: **בפסח על התבואה** — on Pesach for the grain, **בעצרת על פירות האילן** — on Shavuot for the fruit of the tree, **כל באי עולם עוברין לפניו כבני מרון** — on Rosh Hashanah all who come to the world [i.e. all men] pass before Him like *benei maron*,^[1] **שנאמר**, „היצר יחד לבם המבין אל-כל-מעשיהם”^[2] — as it is stated: *Who fashions their hearts together, Who understands all their deeds*,^[2] **ובחג נידונין על המים** — and on the Festival [of Succos] they are judged for the water.^[3]

2. *Psalms 33:15*. This is understood to mean: On the day on which He fashioned their hearts, i.e. created them, which is the first of Tishrei, He understands, i.e. analyzes and judges, all their deeds (see *Ritva*).

[This interpretation of the verse follows the view of R' Eliezer above (10b) that Adam was created in Tishrei. According to this view, since Adam was judged for partaking of the Tree of Knowledge on that day, Adam's descendants are also judged that day every year. See *Ran* (cited above, 11a note 3), however, for why even according to R' Yehoshua, who holds that Adam was created in Nissan, the first of Tishrei is a fitting day for judgment.]

3. [The source for the fact that Pesach, Shavuot and Succos are days of judgment for the items mentioned in the Mishnah is explained in [note 24](#).]

The question arises: If man is judged on Rosh Hashanah, presumably his judgment encompasses all matters relating to him, including the amount of rain that will fall on his field and the size of the grain and fruit crop that his land will yield. What, then, is the purpose of the judgments of the other three festivals? *Ran* answers that on the three festivals the world *as a whole* is judged as to how much rain will fall or produce will grow. On Rosh Hashanah, however, God decides what *share* of these gifts *each individual* will receive (cf. *Turei Even* below יוסי אומר ר' יוסי ד"ה ר' יוסי אומר).

ז רבינו ארבעה ראשי שנים פרק ראשון ראש השנה נסים ז

ומיהו אכתי תמיהא לי דמינא לרבי אלעזר אצל לרבי יהושע דאמר דניסין נברא העולם אכתי הדרא קושין לדוכתה למה נדון בר"ה יותר מבשאר ימים ונ"ל שרצה המקום לזכות את ישראל בדינם ורצה לדון את ישראל בזמן שהוקצב לכפרה ולסליחה שלפי שנתרצה הקב"ה "ציוה"ב הוקצב יום סליחה לדורות (מתחמת משא לא) לפיכך גזר השם שיהא אדם נדון בר"ה שזריקים גמורים נכתיבים ומחממים לאלתר לחיים וציונים הרי גזר דין שלהם אינו נחתם אלא עד יום"כ שהוא יום סליחה וכפרה הרי נתנה להם תורה וזמן כדי שבו יפשטו מעשיהם וישונו אל השם. ואפשר עוד שמר"ה ועד יום"כ המחיל השם להתרצות למשה וציוה"כ מתרצה לו לגמרי ולפיכך רצה הקב"ה לדון בריומו בזמן שהוקצב לכפרה ולסליחה. ובהבי אחי שפיר טפי דנקטינן כרבי יהושע דקי"ל כוותיה לגבי רבי אלעזר ועוד דההיא דתניא ולתקופה כרבי יהושע אחי הכא כפשוטה דכפירא לן דניסין נברא העולם והא דאמרין בפרק ראובו ב"ד (כז.) כמאן מללינן האידנא זה היום תחלת מעשיך וגו' כחבתי עליה במקומה (ב"ב"ד (ט) שם צ"ה ה"ד (מאן). ולפי זה אין מקום לקום באשמורת צב"ה באלול ולפיכך נהגו בגירונ"ה וגלילומיה שלא לקום עד ר"ה. ומיהו יש מקומות שמקדימין בחד באלול ויש סמך למנהגן לפי שבו החילו ארבעים יום (שנתרצה הקב"ה למשה (מתחמת משא) :

ותיריין דבר זה למדנו מדגמטין בפסיקתא (כ. ב.) שם רבי אלעזר בפסוק (ישעיה נה, ו) דרשו ה' בהמלאו דתניא בעשרים וחמשה באלול* נברא העולם ולפי זה הא דתניא בגמרא (י.) דרבי אלעזר אומר נברא העולם על גמר ברייתו קא אמרין דאדם הראשון שבו נגמר העולם נברא ביום ששי דהיינו בחד נשתרי וגרסינן מו החם בפסיקתא נמאחא אומר בר"ה נברא אדם הראשון שעה ראשונה עלה במחשבה שניה נחייעך עם מלאכי השרת בשלשה כנס עפרו ברביעית גבלו בחמישית רקמו בששית עשאו גולם בשביעית זרקו צו נשמה בשמינית הכניסו לנן עדן בשמינית נטווה בשעירית סרת בחדת עשרה נידון בשמים עשרה יא דמימוס* אמר לו הקב"ה זה סימן לבניך כשם שעמדת לפני בניך ביום זה ויאלת דמימוס כך עמדין בניך להיות עומדים לפני בניך ביום זה ויאלת דמימוס וכל זה אימתי בחדש השביעי בחדש לחדש (ויקרא כג, כד) ומכאן סמך למה אדם נדון בר"ה יותר מבשאר ימים ואף בשמים יש אות שמוזל החדש הזה מאזנים (ע"י ויקרא רבה כט, ט) כי בו פלס ומאזני משפט לה' (משלי טו, יא) ולפי זה הא דאמרין בפרק ראובו ב"ד (כז.) כמאן מללינן האידנא זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון כמאן כרבי אלעזר על יצירת אדם קאמרין אצל צב"ה באלול תחלת בריאת העולם הוא. ולכך נהגו בצרלוג"ה וגלילומיה להשכים באשמורת בוקר צב"ה באלול וימיהו הני מילי כרבי אלעזר אחיין דאילו לרבי יהושע דאמר ניסין נברא העולם אין לזה ענין כלל ואע"ג דתניא בגמ' (כ.) דחכמי ישראל מונין למצול כרבי אלעזר ולתקופה כרבי יהושע וממנויין לתקופה כרבי יהושע אלמא ס"ל דניסין נברא העולם איכא למימר דכי מניין לתקופה כרבי יהושע לאו משום דכפירא לן כוותיה במאי דאמר דניסין נברא העולם אלא לפי שבו תחלת כניחת האילנות* והפירות שכל זה נמשך אחר מהלך החמה החילו למנות ממנו.

[יז.] מתני' בארבעה פרקים בשנה העולם נידון. תמיהא בשלמא אדם נדון בר"ה מדברי קבלה למדנו דכתיב (דברים יא, יג) מראשית השנה ועד אחרית שנה מר"ה נדון מה היא צפופה וילפינן דתשרי הוא מדכתיב (יהושע פא, ד) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו איזהו חג שהחדש מתכסה צו הוא אומר זה ר"ה וכתיב (שם) כי חק לישראל וכדאיתא בגמרא בפרקין (ב.) אלא הני שלשה פרקים אחריו מצעיר לי מנא להו לרבנן. ומסתברא לי דילפינן להו מדאמרה תורה הביאו לפני עומר בפקה ושתי הלחם בעגרת ונסכו מים לפני בחר וכדאיתא לקמן (בסמוך) אלמא בזמנים אלו העולם נידון בדברים הללו ולפיכך צוה הקב"ה להביאן כדי שיתברכו. ותו קשיא לי כיון שהאדם נדון בר"ה ודאי על כל המאורעות שלו דנין אותו על תבואתו ופירותיו ושאר עסקיו וכיון שכן הכל נדון בר"ה. ויחא לי ששלשה דברים הללו נידונין לכל העולם בשלשה זמנים אלו השניין במשנתנו וילפינן הכי מדאמרה תורה לזכור שיביאו בזמנים הללו (שם) שמרצין עליהן אחד אחד בזמנו אצל בר"ה כל צאי עולם עוברין לפניו אחד אחד וגוזרין עליו חלקו מדברים הללו.

בראש השנה ב"ב באי עולם עוברין לפניו בני ברוך. מפרש בגמ' (יח.) : [שנאמר היוצר וכו'.] מפרש צב"ה (יח.) דה"ק היוצר רואה יחד לבס ומצין אל כל מעשיהם. ויש לשאול למה אדם נדון בר"ה יותר מבשאר ימים דבשלמא שאר דברים דהיינו תבואה ופירות האילן ומים כל אחד בזמנו נדון כדאמרין בגמ' דפסח זמן תבואה הוא ועגרת זמן פירות האילן ומג זמן גשמי שנה אצל אדם למה הוא נדון בר"ה יותר מבשאר ימים.

Question: Why is Rosh Hashana the day hashem chose to judge us?

Answer: If you follow the opinion that the world was created in Tishrei, it would be considered man's birthday. Since the world was created 25th of Elul; 6 days after the day man was created would be the first of Tishrei, Rosh Hashana.

But not only that, the day Adam was created was also the day he sinned by eating from the *Etz Hadaat* and was judged. For this reason, it became the ultimate judgement day for humans.

If you follow the other opinion which is that the world was created in Nissan. Then what happened on Rosh Hashana?

After the Jews sinned through the *Chet Ha'Egel* (golden calf), Moshe prayed for them. Hashem told Moshe on Yom Kippur when he gave him the second *Luchot*, סלחתי כדברייך, "I forgive". From then on, Yom Kippur became the designated day for *כפרה* (forgiveness). Hashem wanted to judge us now, when we are being forgiven.

ראש השנה טז:

ובנבחרם לא תגעו ברגל. א"ר כרוספדאי א"ר יוחנן ישלשה ספרים נפתחין ברי"ה אחד של רשעים גמורין ואחד של צדיקים³² גמורין ואחד של בינוניים צדיקים גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר לחיים רשעים גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר למיתה בינוניים תלויין ועומדין מרי"ה ועד יוה"כ זכו נכתבין לחיים לא זכו נכתבין למיתה א"ר אבין מאי קרא³³ ימחו מספר חיים ועם צדיקים אל יכתבו ימחו מספר זה ספרן של רשעים גמורין חיים זה ספרן של צדיקים ועם צדיקים אל יכתבו זה ספרן של בינוניים ר"ג בר יצחק אמר מהכא³⁴ ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת מחני נא זה ספרן של רשעים מספרך זה ספרן של צדיקים אשר כתבת זה ספרן של בינוניים **ימחו** כ"ש אומרים ר"ג כתות הן ליום הדין אחת של צדיקים גמורין ואחת של רשעים גמורין ואחת של בינוניים צדיקים גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר לחיי עולם רשעים גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר לגיהנם שנאמר³⁵ ורבים מישיני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות לדראון עולם בינוניים יורדין לגיהנם ומצפצפין

כרע מגרמיה ומתון שמוס מתענג ואין מתכוין לזו עזירותיו זוכרין ומיחו לא יתכן לפרש כן כלל אלא³⁶ אדרבה מיירי במתאמץ לכוין לזו ובעט שמהא תפלתו נשמעת כי היא דפ' אין עומדין (גמ' ט"ז דף ט"ז:) המאריך בתפלתו ומעין כדמוכח בריש הרוואה (ט"ז דף ט"ז:) דלמר רב יהודה אמר רב ג' דברים מאריכים ימיו של אדם ותשיב המאריך בתפלתו ופריך למימרא דמעלייתא היא והא א"ר חייא בר אבא המאריך בתפלתו ומעין זה סוף גא לדי כאז לז שנאמר חותלת ממושכה מחלה לז כלומר מעין זה אומר בלבו שיעשו בקשתו לפי שהתפלל בכונה ובה לדי כאז לז שאין בקשתו נעשית

חותלת לשון תפלה ומלשון יחול משה (שמות ט"ז) וא"ר יצחק (ט"ז דף ט"ז:) שלשה דברים זוכרים עונותיו של אדם עיון תפלה שעל ידי כך מפשפשן במעשיו לומר בנות הוא זכויותיו ונראה מה הם ומשני הא דמעין זה הא ללא מעין והשתא הוא כל הני שלשה דברים מעין אחד קיר נטוי שצוטח צכותו ועובר מוסר דין על הצירו שצוטח צכותו שיעש הצירו על דיו:

ונחתמין

מדקא חשיב בינוניים משמע לדיקים (ג) קרי למי שזכויותיו מרובים ורשעים גמורים למי שעונותיו מרובים ופעמים הצדיקים נחתמין למיתה ורשעים גמורים לחיים דכתיב ומשלם לשונאיו אל פניו להאזינו (דברים י) דלמרין בסוף פ"ק דקדושין (דף ט"ז:) מי שזכויותיו מרובין מעונותיו³⁷ דומה כמי ששרף את כל התורה כולה ולא שיר ממנה אות אחת ואי עונותיו מרובין מזכויותיו דומה כמי שקיים כל התורה כולה ולא חסר אות אחת וכל זה דקרי הכא גבי רשעים מיתה וגבי דיקים חיים כלומר לחיי העולם הבא: **ליום הדין** כשיחיו הממס כדמוכח קרא ואע"פ שכבר נדונו אחר מיתתן בגן עדן או בגיהנם מפני הנפש עדיין יהיה דין אחר אם יזכה לנחי העולם הבא שהוא קיים לעולם ויש שכבר קצלו דינם בגיהנם ומתוך כך שמה זכו:

The Gemara discusses the judgment on Rosh Hashanah:^[32]

שְׁלֹשָׁה סְפָרִים נִפְתָּחִין בְּרִישׁ הַשָּׁנָה — **R' Kerespedai said in the name of R' Yochanan: Three books are opened on Rosh Hashanah: one of the completely wicked, one of the completely righteous and one of intermediate people.** **לְאַלְתֵּר לְחַיִּים** — **The completely righteous are written and sealed immediately for life;** **לְאַלְתֵּר לְמִיתָה** — **the completely wicked are written and sealed immediately for death;** **וְעוֹמְדִין מֵרִישׁ הַשָּׁנָה** — **the intermediate people are held in abeyance from Rosh Hashanah until Yom Kippur: if they merit it, they are written for life; if they do not merit it, they are written for death.**^[33]

The Gemara gives a Scriptural source for the existence of these three books:

יִמְחוּ מִסְפֵּר חַיִּים — **What verse indicates this? — מאי קרא: R' Avin said: יִמְחוּ מִסְפֵּר חַיִּים — May they be erased from the Book of Life, and with the righteous let them not be inscribed.**^[34] **יִמְחוּ מִסְפֵּר רְשָׁעִים** — **May they be erased from the Book — this refers to the book of the completely wicked; חַיִּים — זה ספרן של צדיקים — Life — this refers to the book of the completely righteous; וְעִם צְדִיקִים אַל יִכְתְּבוּ** — **and with the righteous let them not be inscribed — this refers to the book of intermediate people.**^[35]

The Gemara presents an alternative source:

רַב נַחֲמָן בַּר יִצְחָק אָמַר מִהֵכָא — **Rav Nachman bar Yitzchak said: It is derived from here: וְאִם אֵין מְחַנֵּי נָא מִסְפֵּרְךָ אֲשֶׁר כָּתַבְתָּ** — **And if not, erase me now from Your book that You have written.**^[36] **מְחַנֵּי נָא** — **Erase me now — this refers to the book of the wicked; מִסְפֵּרְךָ** — **from Your book — this refers to the book of the righteous; וְעִם צְדִיקִים אַל יִכְתְּבוּ** — **that You have written — this refers to the book of intermediate people.**^[37]

אעפ"י שבכל יום ויום ראוי לאדם לפשפש במעשיו לשוב מדרכו הרעה, כמו שאמרו¹ ז"ל שוב יום אחד לפני מיתתך, מכל מקום בזמן הזה ר"ל ראש השנה ראוי לו להתעורר ביותר, ואמרו ז"ל דרך משל שלשה ספרים נפתחים בראש השנה על² הרשעים ועל³ הצדיקים ועל² הבינוניים, ר"ל שכל אחד ואחד נידון כפי מעשיו כמו שביארנו במשנה, ויתעורר לפשפש במעשיו ולחזור ממה שהוא בידו מן העבירות, והמתרשל בזמן הזה מן התשובה אין לו חלק בי"י אלהי ישראל שכל השנה אין התעוררות מצוי כל כך, ואף מדת הדין מתיאשת ממנו וממתנת לו עד זמן זה, והוא אצלי מה שאמרו⁴ אין בית דין של מעלה נכנסין לדין עד שיקדשו בית דין של מטה את החדש.

Even though one should be reviewing his actions all the time, to change his wrong ways. But during the days of Rosh Hashana one should put more of an emphasis, since the books are open.

One who doesn't take advantage of the coming days loses his portion with hashem.

צעקה לאדם בין קודם גזר דין בין לאחר גזר דין. תניא א"ר יהודה משום ר"ע מ"פני מה אמרה תורה הביאו עומר בפסח מפני שהפסח זמן תבואה הוא אמר הקב"ה הביאו לפני עומר בפסח כדי שתתברך לכם תבואה שבשדות ומפני מה אמרה תורה הביאו שתי הלחם בעצרת מפני שעצרת זמן פירות האילן הוא אמר הקב"ה הביאו לפני שתי הלחם בעצרת כדי שיתברכו לכם פירות האילן ומפני מה אמרה תורה נסכו מים בחג"ו אמר הקדוש ברוך הוא נסכו לפני מים בחג כדי שיתברכו לכם גשמי שנה"ו ואמרו לפני בראש השנה מלכויות זכרונות ושופרות מלכויות כדי שתמליכוני עליכם זכרונות כדי שיעלה זכרוניכם לפני למובה ובמה בשופר אמר רבי אבהו למה תוקעין בשופר של איך אמר הקדוש ברוך הוא תקעו לפני בשופר של איל כדי שאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם ומעלה אני עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני (ואמר"ו) רבי יצחק למה תוקעין ברה"ל למה תוקעין רחמנא אמר תקעו אלא למה מריעין מריעין רחמנא אמר זכרון תרועה אלא למה תוקעין ומריעין כשהן יושבין

קודם נעגרת דכתיב (שמות טז) ככור קציר תטים¹⁰ ואני שמעתי דרבי יהודה לטעמיה דהא אולא כמאן¹¹ דאמר בסנהדרין (דף ע"ב:) עץ שאכל אדם הראשון חטא יתה: כדי

ותוקעים ומריעין כשהן עומדין. תימה הא קעבר משום כל תוסף ובי תימא כיון דכבר ילא הוה ליה שלא צמנו ללא עבר הא אמרין בסוף ראוהו ב"ד (לקמן דף סח: וסג) גבי צרכת כהנים דאין מוסף צרכה אחת משלו משום דלא עבר עליה זמניה כיון דאילו מתרמי ליה לצורא אחרינא דהר מצדך להו ה"ג אי מתרמי ליה לצורא דהר תקע להו וי"ל דאין שייך על מוסף בעשיית מלוה אחת ב' פעמים כגון כהן וכן מצדך וחור ומצדך אותו לצור עלמנו או נוטל לולב וחור ונוטל וכן מוקע וחור ומוקע וגבי מתנות צבור נמי אס נותן צקן אחד ב' פעמים אין זה על מוסף: **כדי** יעריב את השמן. פירש בערוך¹² [כדליתא]

ותוקעין ומריעין כשהן עומדין כדי לערוב השמן וא"ר יצחק כל שנה שאין תוקעין דה"ב בתחלתה מריעין לה בסופה מ"ט דלא איערוב שמן וא"ר יצחק כל שנה שרשה בתחלתה מתעשרת בסופה שנה"ו מראשית השנה מרשית כתיב ועד אחרית סופה שיש לה"ב אחרית וא"ר יצחק אין דנין את האדם אלא לפי מעשיו של אותה שעה שנאמר"ו כי שמע אלהים אל קול הנער כאשר הוא שם"ו

ותוקעים ומריעין כשהן עומדין כדי לערוב השמן וא"ר יצחק כל שנה שאין תוקעין דה"ב בתחלתה מריעין לה בסופה מ"ט דלא איערוב שמן וא"ר יצחק כל שנה שרשה בתחלתה מתעשרת בסופה שנה"ו מראשית השנה מרשית כתיב ועד אחרית סופה שיש לה"ב אחרית וא"ר יצחק אין דנין את האדם אלא לפי מעשיו של אותה שעה שנאמר"ו כי שמע אלהים אל קול הנער כאשר הוא שם"ו

The Gemara elaborates on the four times of year when judgment is passed:

R' YEHUDAH RELATED IN THE NAME OF R' AKIVA: WHY DID THE TORAH STATE: BECAUSE PESACH IS THE TIME FOR THE JUDGMENT ON PRODUCE. — **אמר רבי יהודה משום רבי יעקיבא — It was taught in a Baraisa: תניא —** **WHY DID THE TORAH STATE: BECAUSE PESACH IS THE TIME FOR THE JUDGMENT ON PRODUCE.** — **מפני מה אמרה תורה הביאו עומר בפסח: —** **מפני שהפסח זמן תבואה הוא** — **BECAUSE PESACH IS THE TIME FOR THE JUDGMENT ON PRODUCE.** — **אמר הקדוש ברוך הוא —** **THE HOLY ONE, BLESSED IS HE, SAID, —** **בדי שתתברך לכם תבואה שבשדות שתי —** **לפני עומר בפסח —** **SO THAT THE PRODUCE IN THE FIELDS BE BLESSED FOR YOU.** — **אמר הקדוש ברוך הוא —** **AND WHY DID THE TORAH STATE: BRING THE TWO LOAVES ON SHAVUOS?** — **מפני שהפסח זמן תבואה שתי —** **מפני שהפסח זמן תבואה שתי —** **אמר הקדוש ברוך הוא —** **THE HOLY ONE, BLESSED IS HE, SAID, —** **בדי שיתברכו לכם פירות האילן —** **SO THAT THE FRUITS OF THE TREE BE BLESSED FOR YOU.** — **אמר הקדוש ברוך הוא —** **AND WHY DID THE TORAH STATE: MAKE WATER LIBATIONS DURING THE FESTIVAL [of Succos]? Because Succos is the time for the judgment on water.** — **אמר הקדוש ברוך הוא —** **THE HOLY ONE, BLESSED IS HE, SAID, —** **בדי שיתברכו לכם גשמי שנה —** **נסכו לפני מים בחג —** **SO THAT THE ANNUAL RAINS BE BLESSED FOR YOU.** — **אמר הקדוש ברוך הוא —** **AND furthermore God said, "RECITE BEFORE ME ON ROSH HASHANAH verses of KINGSHIP, REMEMBRANCE AND SHOFAR:** — **מלכויות כדי שתמליכוני עליכם —** **Verses of KINGSHIP, IN ORDER TO ACCEPT MY SOVEREIGNTY UPON YOURSELVES; זכרונות כדי שיעלה זכרוניכם לפני לטובה —** **זכרונות כדי שיעלה זכרוניכם לפני לטובה —** **זכרונות כדי שיעלה זכרוניכם לפני לטובה —** **verses of REMEMBRANCE, SO THAT YOUR REMEMBRANCE SHOULD RISE BEFORE ME FAVORABLY; ובמה —** **AND WITH WHAT should these verses be recited? בשופר —** **WITH A SHOFAR.**"^[26]

THE MITZVAH OF SHOFAR

Questions:

If one were to blow the shofar with his ears plugged, would he fulfill the mitzvah of blowing or, does the blower himself need to hear his own blowing?

i.e. is the mitzvah to blow or to listen to the blowing?

Why do we blow shofar on Rosh Hashana?

ראש השנה כז:

If one sounds a shofar into a pit, or into a cistern, or into a large jug, if he clearly heard the sound of the shofar, he has fulfilled his obligation; but if he heard the sound of an echo, he has not fulfilled his obligation.

Rav Huna said: They taught this only with respect to those standing at the edge of the pit, i.e., on the outside, because for them it's possible to hear the echo, therefore they must discern if they hear a pure sound or an echo. But those standing in the pit itself have fulfilled their obligation, without having to think twice if it was an echo or not, because it's guaranteed to be the pure sound.

התוקע לתוך הבור או לתוך הדות או לתוך הפיטס, אם קול שופר שמע יצא ואם קול הברה שמע לא יצא.

אמר רב הונא לא שנו אלא לאותן העומדים על שפת הבור אבל אותן העומדין בבור יצאו.

We see two things from this Gemara:

One person can blow for others; not everyone has to blow.

The blower himself is not יוצא if he only hears an echo even though he actually blew.

The *Rambam* and the *Bahag* prove from these two points that it must be that the misvah is not the blowing; the misvah is the hearing.

ריטב"א

ריטב"א - ראש השנה - ל"ד ע"א

של ישראל⁴⁶¹ שהוא לשמוע קול שופר⁴⁶². ויש בזה ב' שאלות⁴⁶³, למה אין הנוסח על תקיעת שופר, כמו מקרא מגלה שמברכין על הקריאה ולא על השמיעה⁴⁶⁴. ועוד למה היא בלמ"ד ואינה ב"על", כיון שתקיעת שופר אפשר ע"י אחרים כעין מקרא מגלה שהיא ב"על" מטעם זה⁴⁶⁵. והתשובה בשאלות אלו אחת⁴⁶⁶, דהכא שמיעת השופר היא עיקר המצוה, וכוונת התורה כדי שייעור אדם לחזור בתשובה, וגם שיכוין לרצות למדת הדין ביום הזה⁴⁶⁷, ואילו תקע ולא שמע לא יצא⁴⁶⁸, ולפיכך תקנו הנוסח בשמיעה⁴⁶⁹. וכיון שהשמיעה א"א לה (אי) ע"י אחרים היא בלמ"ד, כיון שהוא עובר לעשייתה⁴⁷⁰. אבל מקרא מגלה הקריאה עיקר משום פרסומי ניסא, ואפילו קרא ולא שמע ולא הבין יצא⁴⁷¹, מידי דהוה אנשים ועמי הארץ, וכיון שאפשר ע"י אחרים היא

ריטב"א - ראש השנה - ט"ז ע"א

ובמה בשופר. עיקר הפי' ⁵³ דאכולהו קאי, במה ראוי להמליכי ולהזכיר זכרונכם לפני בשופר, שכן כתיב⁵⁴ ויתקעו העם בשופרות וימליכו את שאול עליהם למלך, ומלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע, והיינו דעבדינן נמי תרועה במלכיות ותרועה בשופרות. וכן נראה מן התוספתא דתניא התם⁵⁵ מלכיות שתמליכהו על מעשה ידיו, זכרונות שיעלה זכרונך לפניו לטובה, שופרות שתעלה תפלתך לפניו בתרועה.

The *Ritva* says two different reasons to why we blow shofar?

To show hashem is king. It was common for kings to have trumpets escort them.

The mitzvah of shofar is to listen; to awaken man to do teshuva, so that he can pray on judgment day.

The rambam says as well:

רמב"ם

נחתם למיתה: ד' י"אע"פ שתקיעת שופר בראש השנה גזירת הכתוב רמז יש בו כלומר עורו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה וזכרו בוראכם. אלו השוכחים את האמת בהבלי הזמן ושוגים כל שנתם בהבל וריק אשר לא יועיל ולא יציל הביטו לנפשותיכם והטיבו דרכיכם ומעלליכם ויעזבו כל אחד מכם דרכו הרעה ומחשבתו אשר לא טובה. לפיכך צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה כאילו חציו זכאי וחציו חייב. וכן כל העולם

The shofar is a Torah law, however there is a hint of a wake-up call. To wake up those who are sleeping and daydreaming forgetting the truth and distracted by every day life and wasting a lot of their time with occupations that don't help. To wake up, repent and leave their old ways.

QUESTION

Why is the beracha **על מקרא על תקיעת שופר** and not **לשמוע קול שופר** like we say by megillah מגילה?

שו"ת הרמב"ם פאר הדור

סימן נ"א

שאלה: מהו החילוק שיש בין לשמוע קול שופר ובין על תקיעת שופר.

תשובה: החילוק גדול ביניהם, כי המצוה המיוחדת אינה התקיעה, אלא בשמיעה סגי, דאם היתה המצוה התקיעה, היה צריך כל אחד ואחד לתקוע לעצמו, כמו שחייב כל אדם בלולב וסוכה, ואם כן ודאי השומע שלא תקע לא יצא ידי חובתו, וכן התוקע שלא שמע יצא ידי חובתו אפילו סתם אזניו, בשביל שתקע, ואין הדין כך, כי המצוה היא השמיעה ולא התקיעה, וכמו שהסוכה המצוה היא הישיבה ולא העשייה, ובלולב הנטילה ולא באוגדן, כך זו שהמצוה היא

השמיעה, וכשהוא תוקע אני יוצא ידי חובתי במה שאני שומע, ולכן צריך לברך לשמוע קול שופר, כמו שמברכין לישב בסוכה ולא לעשות סוכה.²

The mitzvah is not to blow, otherwise each person would have to blow the shofar. As well if one plugged his ears and blew he would be יוצא, but this is not true. The mitzvah is to listen and even the blower needs to hear it and that's why the beracha is on the listening.

Someone who is blowing without intending to fulfill the mitzvah, has not fulfilled the mitzvah. As well, someone who is listening to those blows has not fulfilled the mitzvah.

The blower and the listener both have to have in mind that he is blowing for you.

If the blower is intending to blow for anyone who is listening and the listener intended to fulfill the mitzvah through the blowing since the blower had all in mind. This is why in shuls even if you come late and the blower didn't know it works.

אורח חיים הלכות ראש השנה סימן תקפט
 סעיף ח: המתעסק בתקיעת שופר להתלמד, לא יצא ידי חובתו; וכן השומע מן המתעסק, לא יצא; וכן התוקע לשורר ולא נתכוון לתקיעת מצוה, לא יצא.

נתכוון שומע לצאת ידי חובתו, ולא נתכוון התוקע להוציאו; או שנתכוון התוקע להוציאו ולא נתכוון השומע לצאת, לא יצא ידי חובתו עד שיתכוון שומע ומשמיע.

סעיף ט: מי שתקע ונתכוון להוציא כל השומע תקיעתו, ושמע השומע ונתכוון לצאת ידי חובתו, אף על פי שאין התוקע מתכוון לפלוני זה ששמע תקיעתו, ואינו יודע, יצא שהרי נתכוון להוציא לכל מי שישמענו; לפיכך מי שהיה מהלך בדרך או יושב בתוך ביתו, ושמע תקיעות משליח צבור, יצא, אם נתכוון לצאת, שהרי ש"צ מכוון להוציא את הרבים ידי חובתו.

QUESTION

If the mitzvah is just to hear, then why should the one who blows have to have you in mind? And why should he have to be someone who is also obligated himself?

Bottom line you're hearing yourself just as much as him, so who cares if he didn't have you in mind? Doesn't that prove that there is a part to the mitzvah called "blowing"?

אגרות משה

ואף שבשופר שג"כ מצותו הוא על השמיעה ולא על עצם התקיעה ומ"מ הא צריך התוקע לכוין להוציא כדאיתא בר"ה דף כ"ט, הוא משום דהתם היא המצוה שישמע קול שופר של מצוה דוקא וכשלא יכוין להוציאו אין זה לגביה חשיבות קול שופר של מצוה. דכו מוכרח לפרש שם דהא איכא ור"ז שפסק כותיה דאף שהתוקע נתכוין למצוה ידיה לצאת בו לא נחשב קול שופר של מצוה לגבי האחרים דמצוה של זה לא נחשב לגבי אחרים מעשה מצוה-אלא הוא כתוקע לשיר שלא יצא משום דלא שמעו קול שופר של מצוה אף שהם נתכוונו לשמוע למצוה ולכן מצרכי שהתוקע יתכוין להוציא את השומע שיהיה זה קול שופר של מצוה שלו. משום שהמצוה היא שישמע קול שופר של מצותו שהוא דוקא כשיתקע בעצמו או כשיתקע אחר שיתכוין להוציאו ששומע כעונה והוי כתוקע בעצמו ושומע קול שופר של מצותו, ולא סגי במה שישמע קול שופר של מצות התוקע דמה גוגע לו מה שהוא מצוה לאחרים. ועיין בתוס' דף כ"ח ד"ה אבל שהקשו על

Rav Moshe defends the *Rambam* by explaining that although the *misvah* is only to hear, the Torah is very demanding on what exactly you must hear. You must hear a shofar that you blew for the purpose of your own *misvah*. And listening is like blowing.

When should I assume that my judgement happened and when should I assume my friend's judgment happened?

רמב"ם הלכות תשובה פרק ג הלכה ד

ומחשבתו אשר לא טובה. לפיכך צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה כאילו חציו זכאי וחציו חייב. וכן כל העולם חציו זכאי וחציו חייב. חטא חטא אחד הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף חובה וגרם לו השחתה. עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה שנאמר וצדיק יסוד עולם זה שצדק הכריע את כל העולם לזכות והצילו. ומפני ענין זה נהגו כל בית ישראל להרבות בצדקה ובמעשים טובים ולעסוק במצות מראש השנה ועד יום הכפורים יתר מכל השנה. ונהגו כולם לקום בלילה בעשרה ימים אלו ולהתפלל בבתי כנסיות בדברי תחנונים ובכיבושין עד שיאור היום: ה' בשעה

השנת הראב"ד
בשעה ששוקלין עונות אדם אין מחשבין עליו עון שהטא בו תחלה. א"ל זה מן הערכוב שמעריב הדברים זה צוה ומדמה בדעתו שהן אחרים והם זרים ונפרדים מאלו. לפי שראש השנה ורב חסד מטה כלפי חסד ומגא דבי ר"י מעביר ראשון ראשון וכן היא המדה. וראה ביומא רבי יוסי ברבי יהודה

רכב מגן אברהם נ"י אורה חיים תקפג הלכות ראש השנה ט"ז מגן דוד
ז ודברך אמת. (ע) בין שהפטר בין נקידוש (כ"י): ח תכתב ותחתם. (מ"ל) וכן נכון שיחזיקו לזדיק שנחטף לאלתר למי. וכמו הלבוש שלא לאומרו אחר ג' שעות ראשונות שכבר נגמר הכתיבה ע"ש נקימן תקפ"ו ונסימן תקפ"ד ככז דג' ראשונות הקב"ה יושב ודן וז"ע דהא אנו אמרי' ממקומו הוא יפן ברחמים והטעם משום דקי"ל בשניות יושב ודן ומבקשים שיפן ברחמים כמ"ש הגמ"י הלכות יח"כ בשם תוס' פ"ק דע"א ואף שהמ"ו כחצו שם דנוסחא המפלה כך הוא היינו לשינוי קמח דגמ' אגל אנו קי"ל כשינוי נמרא דלא תיפוק ע"ש וכ"כ התרגום יונתן וירושלמי נפקוק האור תמים וכ"כ מט"מ דבשניות יושב ודן וא"כ יכולים לאומרו עד (ע) אחר הלוח עמ"ש רבי תקפ"ד וכתוב שם (ע) בהגמ"י דביה"כ אומרים ממקומו כלל התפלות משום

(ד) דשנה טובה תכתב. כלבוש סימן תקנ"ו ככז שניס הראשון אחר הפלה א"ל לשנה טובה כו' כי נג' שעות הראשונות היא הכתיבה לצדיקים ואין ראוי שיאמר למצירו לשון המורה שאינו זדיק אלא בינוי בשלמא כל אחד בעצמו יחזיק עצמו לבינוי ע"כ מחסללין וכחצו לחיים דהיינו ביה"כ ול"ג דהא ביום ב' אומר ומן ג"כ מטעם שהעיקר מיום ב' (ע) לפעמים כמ"ש סימן ת"ר הי"ג לזה שיתפלל על מצירו לשנה טובה כתב ע"כ יש לאומרו גם בליל ב' דר"ה:
תקפג (א) כרתי יברתו שונאינו. כמונ באר הגול"ה
כ פסקו תוספות סוף ראש השנה: א מיעורא דלמי כריתות ר' עמוד א' וכו' וכו' ב' מרדכי ריש ראש השנה בשם רמב"ם דג' ה"ל:

You need to look at yourself as if you are an average who has till yom kippur. But to your friend you should assume he is a tzaddik, so when you see him on Rosh Hashana you tell him since he is a tzadik he gets written as a tzadik on Rosh Hashana.

Could a Shofar be blown in a city and the people not tremble in fright?! (Amos 3:6)

Rav Sadiah Gaon offered ten different messages of the Shofar. Amongst them is included,

- 1- A reminder of the Yom HaDin, the day of ultimate judgment.
- 2- The sound of the Shofar signals the day when the Jewish People will be gathered in again from various lands of exile.
- 3- The Shofar is portends the time of the revival of the dead.
- 4- The Shofar is also a haunting reminder of the destruction of the Temple, and when our enemies triumphantly blew Shofar.
- 5- The Shofar is connected with the near sacrifice of Yitzchok and the ram that was as his replacement.
- 6- The Shofar reminds us of the corrective words of the Prophets.
- 7- The Shofar hearkens back to the sounds surrounding the giving of the Torah at Mt. Sinai.
- 8- The Shofar alerts us that The King is making a decree and this is His warning.
- 9- The Shofar heralds the presence of the King in the Midst of His coronation. The King is being inaugurated.
- 10 - The Shofar is meant to inspire fear. About this the Prophet Amos said, "Could a Shofar be blown in a city and the people not tremble in fright?!,"

